

Κήρυγμα Κυριακής ΚΑ' (ΣΤ' ΛΟΥΚΑ)

Αγαπητοί μου αδελφοί,

το σημερινό Ευαγγέλιο μάς μεταφέρει μπροστά σε μία από τις πιο συγκλονιστικές συναντήσεις του Χριστού με τον ανθρώπινο πόνο. Ο Κύριος φθάνει στη χώρα των Γαδαρηνών και εκεί Τον συναντά ένας άνθρωπος βασανισμένος, ένας άνθρωπος που είχε χάσει σχεδόν τα πάντα. Δεν φορούσε ρούχα, δεν κατοικούσε σε σπίτι, αλλά στα μνήματα. Είχε αποκοπεί από τους ανθρώπους, από την οικογένεια, από την κοινωνία, από κάθε φυσιολογική ζωή. Ζούσε ανάμεσα στους τάφους, ενώ ακόμη ήταν ζωντανός.

Και αυτή ακριβώς είναι η πρώτη μεγάλη εικόνα του σημερινού Ευαγγελίου: ένας άνθρωπος ζωντανός, που όμως κατοικεί ανάμεσα στους νεκρούς. Ένας άνθρωπος που αναπνέει, αλλά δεν ζει πραγματικά. Και αδελφοί μου, μήπως αυτή η εικόνα δεν αφορά μόνο εκείνον τον δυστυχισμένο άνθρωπο πριν από δύο χιλιάδες χρόνια; Μήπως πολλές φορές κι εμείς

δεν είμαστε ζωντανοί εξωτερικά, αλλά μέσα μας κατοικούμε σε μνήματα; Στο μνήμα μιας παλιάς πληγής. Στο μνήμα μιας κακίας. Στο μνήμα ενός μίσους. Στο μνήμα μιας απογοήτευσης. Στο μνήμα μιας αμαρτίας που δεν έχουμε τη δύναμη να εγκαταλείψουμε.

Ο άνθρωπος του Ευαγγελίου ήταν δεμένος με αλυσίδες και δεσμά. Τις έσπαζε, όμως δεν ήταν ελεύθερος. Και εδώ βρίσκεται ένα φοβερό παράδοξο. Μπορεί κανείς να σπάσει τις εξωτερικές αλυσίδες και να παραμένει αιχμάλωτος στις εσωτερικές. Μπορεί να λέει «κάνω ό,τι θέλω» και όμως να μην μπορεί να πει όχι σε ένα πάθος του. Να μην μπορεί να συγχωρήσει. Να μην μπορεί να σταματήσει μια κακή συνήθεια. Να μην μπορεί να ελέγξει τον θυμό του. Να μην μπορεί να νικήσει τον εγωισμό του. Να μην μπορεί να ξεφύγει από ό,τι τον καταστρέφει.

Αυτή είναι η τραγωδία της αμαρτίας. Υπόσχεται ελευθερία και τελικά δημιουργεί δεσμά. Μας λέει: «Κάνε αυτό που θέλεις». Και ύστερα έρχεται η στιγμή που δεν μπορούμε πλέον να κάνουμε αυτό που πραγματικά θέλουμε.

Και τότε εμφανίζεται ο Χριστός. Προσέξτε κάτι συγκλονιστικό. Ο Χριστός δεν φοβάται να πλησιάσει εκείνον που όλοι οι άλλοι είχαν

εγκαταλείπει. Οι άνθρωποι τον είχαν βγάλει έξω από την κοινωνία. Ο Χριστός πηγαίνει να τον βρει. Οι άνθρωποι έβλεπαν έναν επικίνδυνο δαιμονισμένο. Ο Χριστός έβλεπε έναν άνθρωπο. Οι άλλοι έβλεπαν αυτό που είχε καταντήσει. Ο Χριστός έβλεπε αυτό που μπορούσε πάλι να γίνει.

Αυτή είναι η Εκκλησία μας, αδελφοί μου. Δεν είναι η κοινότητα των αναμάρτητων. Είναι το θεραπευτήριο των πληγωμένων. Δεν είναι ο τόπος όπου πηγαίνουν όσοι δεν έχουν πέσει ποτέ. Είναι ο τόπος όπου ο Χριστός σηκώνει εκείνους που έπεσαν. Γι' αυτό ποτέ δεν έχουμε δικαίωμα να διαγράφουμε έναν άνθρωπο. Ποτέ δεν έχουμε δικαίωμα να λέμε: «Αυτός τελείωσε». Όσο υπάρχει ζωή, υπάρχει μετάνοια. Και όσο υπάρχει μετάνοια, υπάρχει δρόμος επιστροφής.

Και ο Χριστός κάνει το θαύμα.

Τα δαιμόνια εγκαταλείπουν τον άνθρωπο και τότε ο Ευαγγελιστής Λουκάς μάς δίνει μία υπέροχη εικόνα. Οι άνθρωποι έρχονται και βρίσκουν εκείνον που προηγουμένως ήταν βασανισμένος «ίματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ».

Τρεις λέξεις σχεδόν περιγράφουν ολόκληρο το θαύμα: **ίματισμένος, σωφρονών και στα πόδια του Ιησού.**

Πριν ήταν γυμνός· τώρα είναι ιματισμένος. Πριν ήταν ταραγμένος· τώρα σωφρονεί. Πριν περιπλανιόταν στα μνήματα· τώρα κάθεται στα πόδια του Χριστού.

Αυτό κάνει ο Χριστός στον άνθρωπο. Δεν αλλάζει απλώς κάποιες εξωτερικές συνθήκες της ζωής του. Τον αποκαθιστά. Του επιστρέφει την αξιοπρέπεια. Του επιστρέφει την ειρήνη. Του επιστρέφει τον εαυτό του.

Και ίσως αυτό είναι το μεγαλύτερο θαύμα: **ο άνθρωπος ξαναβρίσκει τον εαυτό του όταν βρίσκει τον Χριστό.**

Εμείς πολλές φορές πιστεύουμε το αντίθετο. Νομίζουμε ότι αν πλησιάσουμε πολύ τον Χριστό, θα χάσουμε την ελευθερία μας. Ότι η πίστη θα μας στερήσει τη χαρά. Ότι οι εντολές του Θεού θα περιορίσουν τη ζωή μας. Το Ευαγγέλιο σήμερα φωνάζει ακριβώς το αντίθετο. Μακριά από τον Χριστό ο άνθρωπος ήταν αλυσοδομένος. Κοντά στον Χριστό έγινε ελεύθερος.

Και υπάρχει ακόμη ένα σημείο που πρέπει να μας προβληματίσει βαθιά. Οι κάτοικοι της περιοχής, όταν βλέπουν το θαύμα, αντί να χαρούν, ζητούν από τον Χριστό να φύγει «ἤρώτησαν αὐτὸν ἅπαν τὸ πλῆθος... ἀπελθεῖν ἀπ' αὐτῶν».

Τι φοβερό! Έχουν μπροστά τους έναν άνθρωπο θεραπευμένο και ζητούν από τον Θεραπευτή να φύγει. Γιατί;

Γιατί προηγουμένως είχαν χαθεί οι χοίροι τους. Και ξαφνικά αποκαλύπτεται μία τραγική πραγματικότητα: τους ενδιέφερε περισσότερο η περιουσία τους παρά ο άνθρωπος. Ένας άνθρωπος σώθηκε, αλλά εκείνοι σκέφτονται τη ζημιά τους. Και εδώ το Ευαγγέλιο γίνεται καθρέφτης για όλους μας. Πόσο αξίζει για εμάς ένας άνθρωπος; Περισσότερο από τα χρήματά μας; Περισσότερο από το συμφέρον μας; Περισσότερο από την ησυχία μας; Περισσότερο από τον εγωισμό μας; Μπορεί να γεμίζουν οι τσέπες μας και να αδειάζει η καρδιά μας. Μπορεί να μεγαλώνουν τα σπίτια μας και να μικραίνει η ψυχή μας. Μπορεί να έχουμε τα πάντα και να μην έχουμε άνθρωπο δίπλα μας. Και μπορεί ακόμη να έχουμε οργανώσει τόσο πολύ τη ζωή μας χωρίς τον Θεό, ώστε όταν ο Χριστός έρχεται να την αλλάξει, να Του λέμε κι εμείς με τον τρόπο μας: «Φύγε. Μη με ενοχλείς. Μη μου αλλάξεις αυτά που έχω συνηθίσει».

Ο Χριστός όμως δεν επιβάλλεται. Αυτό είναι το μεγαλείο της αγάπης Του. Εκείνοι Του ζητούν να φύγει και Εκείνος φεύγει. Ο Θεός σέβεται ακόμη

και την άρνησή μας. Στέκεται στην πόρτα της καρδιάς, αλλά δεν την παραβιάζει.

Ο θεραπευμένος όμως Τον παρακαλεί να μείνει μαζί Του. Θέλει να Τον ακολουθήσει. Και θα περίμενε κανείς ο Χριστός να του πει: «Έλα». Αντί γι' αυτό του λέει: **«Υπόστρεφε εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός».**

Γύρισε σπίτι σου.

Εκεί θα αρχίσει η αποστολή σου.

Όχι κάπου μακριά. Στο σπίτι σου. Στους ανθρώπους σου. Σε εκείνους που σε γνώρισαν πληγωμένο και τώρα πρέπει να σε δουν θεραπευμένο.

Και αυτή είναι μία μεγάλη αλήθεια για όλους εμάς που ερχόμαστε στην Εκκλησία. Δεν αποδεικνύεται η πίστη μας μόνο από το πόσα κεριά ανάβουμε, ούτε μόνο από το πόσες ακολουθίες παρακολουθούμε. Αποδεικνύεται κυρίως όταν επιστρέφουμε στο σπίτι μας.

Αν ήρδα σήμερα στην Εκκλησία και επιστρέψω στο σπίτι μου το ίδιο σκληρός, το ίδιο θυμωμένος, το ίδιο εκδικητικός, κάτι δεν άφησα τον Χριστό να αγγίξει μέσα μου.

Αν όμως φύγω από εδώ λίγο περισσότερο συγχωρητικός, λίγο πιο υπομονετικός, λίγο πιο ανθρώπινος, τότε κάτι έγινε. Τότε η συνάντηση με τον Χριστό άρχισε να γίνεται ζωή.

Αδελφοί μου,

όλοι έχουμε μέσα μας κάποια δεσμά. Άλλος ένα πάθος. Άλλος μια πικρία. Άλλος έναν φόβο. Άλλος μια ενοχή. Άλλος μια εξάρτηση. Άλλος μία πληγή που κουβαλά χρόνια και δεν την έχει πει σε κανέναν. Δεν χρειάζεται σήμερα να προσποιηθούμε ενώπιον του Θεού ότι είμαστε δυνατοί.

Χρειάζεται να Του πούμε: **«Χριστέ μου, εδώ είναι η αλυσίδα μου. Εγώ δεν μπορώ να τη σπάσω. Σπάσε την Εσύ».**

Και να θυμόμαστε κανένα σκοτάδι δεν είναι δυνατότερο από το φως του Χριστού. Καμία πτώση δεν είναι βαδύτερη από το έλεός Του. Κανένα παρελθόν δεν είναι τόσο βαρύ ώστε να μην μπορεί η μετάνοια να ανοίξει ένα καινούργιο μέλλον.

Ο δαιμονισμένος της σημερινής περικοπής ξεκίνησε ανάμεσα στα μνήματα και κατέληξε στα πόδια του Χριστού. Ξεκίνησε γυμνός και τελείωσε ιματισμένος. Ξεκίνησε αλυσοδεμένος και τελείωσε ελεύθερος. Ξεκίνησε μόνος και τελείωσε απόστολος της αγάπης του Θεού.

Αυτό είναι το Ευαγγέλιο.

Και αυτή είναι η ελπίδα μας.

Ό,τι κι αν έχει συμβεί στη ζωή μας, όσα λάθη κι αν έχουμε κάνει, όσες φορές κι αν πέσαμε, **ο Χριστός δεν κοιτάζει μόνο αυτό που είμαστε σήμερα. Βλέπει αυτό που μπορούμε να γίνουμε μέσα στη Χάρη Του.**

Ας Τον αφήσουμε, λοιπόν, να πλησιάσει τα δικά μας μνήματα. Να αγγίξει τις πληγές μας. Να λύσει τις αλυσίδες μας. Και τότε θα μπορέσουμε κι εμείς να καδίσουμε, όπως ο άνθρωπος του σημερινού Ευαγγελίου, «**ίματισμένοι καὶ σωφρονοῦντες**» στα πόδια του Ιησού.

Και όταν σηκωθούμε από τα πόδια Του, ας επιστρέψουμε στα σπίτια μας και στη ζωή μας για να διηγούμαστε, όχι τόσο με τα λόγια όσο με την αλλαγμένη ζωή μας, «**ὅσα ἐποίησεν ἡμῖν ὁ Θεός**».